

νοῦν αὐτῆς καὶ ἀνκμνήσασα ὅτι ἦτο ἐπὶ τῆς γῆς ἐκέντησεν αἰφνης αὐτὴν ἐπὶ τῆς ἀνθρώπου κλίνης. Ἐνεθυμήθη τὴν Κλοτίλδην καὶ τὸν θρίκμβον τὸν ὁποῖον παρσενεύαζεν αὐτῇ ἀπωθοῦσα τὸν ἔρωτα τοῦ Ραούλ. Ἡ συνέπεια αὕτη, διαφυγοῦσα ἐν τῇ ταρχῇ τῆς πρώτης ζήτησε, ἐφάνη ἐπιθάρυνσις σχεδὸν ἀνυπόφορος τῆς ἰδίας θυσίας· ἐφαντάσθη σκληρῶς ἐκδεικνυμένην τὴν μέθην τῆς Κλοτίλδης καὶ τοῦ ἔραστοῦ αὐτῆς. Καθ' ὅλην δὲ τὴν νύκτα ὠναιρεύθη ἐν τῇ πυρρυσσούσῃ κεφαλῇ μυρίους συνδυασμοὺς ματαίους ὅπως ἀπωθήσῃ μακρὰν τῶν ἰδίων χειλέων τὸ ποτήριον τοῦτο· τέλος δὲ ἀνεκάλυψε στρατήγημα ἀλάνθαστον κριθέν, καὶ, ὀρίσασα λεπτομερέστατα τὴν ἰδίαν ἀπόφασιν, ἀπόφασιν ἀληθῶς γυναικείας καρδίας ἀλλὰ καρδίας ἡρώϊκῆς, ἀπεκοιμήθη.

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΠΟΙΚΙΛΑ ΛΑΛΗΜΑΤΑ.

«Ἐπρεπεν ὅλος ὁ κόσμος νὰ ἦναι ποιηταί,» ἔλεγε ποιητὴς τις πρὸς τινὰ τῶν ἡμετέρων Ἀθιδων, ὡς ἐξυμνῶν ἄξια τῆς ποιήσεως αὐτοῦ κάλλη.

«— Καὶ ποῦς θὰ ἔμενε διὰ νὰ γελαῖ;» ἀπάντησαν ἐτοίμως ἡ χάριςσα νεᾶνις.

Ἄν ἤμην παρὼν ἤθελον ἀποκριθῇ·

«— Ἡ Συνέλευσις.» — Διότι εἰς τὴν Συνέλευσιν τοῦ χωρεῖ ποιήσεις;

Πολλοὶ πληρεξούσιοι τοῦ ἔθνους γράφουσιν εἰς τὴν *Πανθώραν*. — Τὸ ἔθνος ὁλοκλήρην ὀρέγεται τὴν διάλυσιν τῆς Συνελεύσεως ὡς οἷόν τε ταχίστην. — Ἀλλὰ, μεταξὺ τῶν πολλῶν πληρεξουσίων τῶν τιμῶντων τὰς στήλας τῆς *Πανθώρας*, ὑπάρχει καί τις ἐπισκεπτόμενος συχνὰ πυκνὰ τὸν ὑποφαινόμενον καὶ φορτῶν αὐτὸν ἄρθρα περὶ τῶν ὁποίων δικαίως εἶποι ἂν τις μετὰ τοῦ Μολιέρου,

franchement, ils sont bons à mettre au cabinet, καὶ ὁ Μολιέρος δὲν ἐνόησε βεβαίως τὸ *cabinet* τῶν ὑπουργῶν. Πλὴν δὲ τοῦ μεγάλου τούτου ἐλαττώματος, — καὶ μηδεὶς ἀπορησάτω, διότι εἶναι πληρεξούσιος, — τὸν φίλον ἀκούω καὶ πολύλογον. — Μεταξὺ λοιπὸν τοῦ ἔθνους ὁλοκλήρου, ἐγὼ ὁ ἐλάχιστος αὐτοῦ κληρὸς εἶπερ τις ἄλλος ἐπιθυμῶ τὴν ταχείαν τῆς Συνελεύσεως διάλυσιν, τοῦτο δὲ δι' οὐδένα πολιτικὸν λόγον, διότι οὔτε ὡς διπλωμάτης οὔτε ὡς πολιτικὸς καυχῶμαι ἀλλὰ πρὸς τὸ συμφέρον τῆ φιλολογίᾳ, εἰς ἣν ἐπιθυμῶ ν' ἀνήκω, καὶ ὑπὲρ τῶν ἀναγνωστῶν τῆς *Πανθώρας* μεριμνῶν.

Τὸ φθινόπωρον κατέλαβεν ἡμᾶς βροχερὸν καὶ πολλῶν ἐλπίδες, οἱ βράμβοι κατεστράφησαν· πι-

θανὸν δὲ ποτε νὰ εἴπωσιν οἱ ἄνθρωποι οὐχὶ ἄνθρωποι ἀλλὰ βράμβοι ὁ θησαυρός.

Ἀλλ' ἐνόσω διαρκῇ ἔτι ἡ μελανία ἐν τῷ οὐρανῷ, ἐν ὅσῳ αἱ οὐράνιοι ὑδρεῖς καταχέωσι μετὰ τῆς δρόσου μελαγχολίαν, ἐν ὅσῳ ὁ Ζεὺς ἀστραπηβόλος βροντᾷ, σπεῦσον πεζὸς, φιλόκαλε ποιητὰ τῶν Ἀθηνῶν, νὰ μεταβάλης μικρὸν τὸν τετρημμένον σου πετρίπατον, βάδισον πρὸς τὴν Καλιρρόην καὶ διαβάς τοῦ θανάτου τὴν γέφυραν ἐπίσκεψαι τὸ Νεκροταφεῖον· ὠραιότερος περίπατος οὐδεὶς ἄλλος ὑπάρχει τὸ φθινόπωρον. Ἐκεῖ ἂν ἡ ψυχὴ σου κατέχηται ὑπὸ λύπης ἐγκοσμίου, ἂν ἡ καρδίᾳ σου πάσχη πάθημα ἐκ τῶν προσκαίρων καὶ εὐμεταβόλων ἐκείνων, ἃ τινὰ πάντα νομίζομεν αἰώνια καὶ ἀμετάβλητα, ἐκεῖ, «εἰ λύπης ἐθελήσεις κρατεῖν, περιπόλει τοὺς τάφους· καὶ τοῦ πάθους ἔξεις τὸ φάρμακον καὶ τὰς μεγίστας τῶν ἀνθρώπων εὐδαιμονίας· ὅψαι περαιτέρω κόνεως μὴ κεκτημένους τὸ φύσημα.» Τοῦτο λέγει ὁ θεὸς Πλάτων, συνομολογοῦμεν δὲ καὶ ἡμεῖς ἀδελῶς. Πλούσιοι φουσῶντες καὶ πτωχοὶ, εὐεῖδεις φουστούμενοι ἢ δυσεῖδεις, εὐνοοῦμενοι τῆς Ἀφροδίτης ἢ μὴ, πληρεξούσιοι φύσαιοι ἢ ἀπλοὶ τίμιοι πολῖται, φουθήρονες ἐπαναστάται ἢ βασιλικοὶ, μέχρι κόνεως μόνον ἔχομεν τὸ φύσημα, περαιτέρω δὲ, ἂν ὑπάρχῃ φύσημα ἄλλο, τοῦτο δὲν ἐπιδέχεται διακρίσεις· καὶ, ἀνὲπιδέχεται, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τὸ τοῦ πτωχοῦ, τοῦ μὴ εὐνοουμένου ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης, τοῦ τιμίου πολίτου, τοῦ σεβομένου τὸν βασιλέα, ἔχει τὴν πρωτοκαθεδρίαν. — Πόσας σκέψεις διεγείρει ἡ τῶν τάφων ἐπίσκεψις!

Πόσω πλείονας ὅμως ἡ τῶν ἐπὶ τοῦ Κολωνοῦ τάφων τῶν καθ' ἡμέραν βεβηλωμένων ὑπὸ τῶν φιλοπολέμων κατοίκων τῆς πρωτευούσης τῶν ἀσκούντων ἑαυτοὺς ἐπὶ φανῶν, φοινίκων, καπνοδοχῶν καὶ μνημάτων! Περισσότερας βουλὰς βισκαίων καὶ σφαιρῶν ἐδέχθη ὁ τάφος τοῦ Λενορμάν ἢ ὁ Παρθενῶν ἀφ' ὅτου ἀνεκαλύφθη ἡ πυρῆτις· τί δ' ἂν εἴποιμεν περὶ τῆς στήλης τοῦ Μυλλέρου! φαίνεται ὡς πρὸ μικροῦ ἀναλαβοῦσα ἀπὸ τῆς ἐθιλογίας, ὅπως καὶ ἂν ὀνομάζωσιν αὐτὴν οἱ διδάσκαλοι.

Τὴν κατὰστασιν ταύτην τῶν δύο μνημείων πρὸ πολλοῦ γνώσκων ἡσχυνόμην νὰ ὁδηγήσω ἐκεῖ ἐπισήμους φιλέλληνας, ἀφ' οὗ μάλιστα μέχρις ἐκείνου αἱ Ἀθηναὶ οὐδὲν κακὸν παρέσχον εἰς αὐτούς. Ἀλλ' ἤθελον νὰ ἐπισκεφθῶσι τὸν Κολωνόν, νὰ ἴδωσι τὰς σκιὰς τοῦ Οἰδίποδος, τῆς Ἀντιγόνης καὶ τοῦ Θησέως, ἀφ' οὗ, ῥοδίτην τρώγοντας, ἤκουσαν τὸ ψιθύρισμα τῶν πλατάνων τῆς περιφήμου τοῦ Πλάτωνος Ακαδημίας. Ὑπάρχουσι στιγμαὶ καθ' αἷς καὶ ὁ καθ' ἡμέραν ὑπερηφάνως ἀνακράζων «*Εἴμ' Ἑλληὴν*,» ἐντρέπεται ὅτι εἶναι. Τί ν' ἀποκριθῇ τις εἰς τὸν ἐρωτῶντα περὶ τοῦ ἀριστουργήματος τοῦ ἐξ Ἀγγερίας Δαυὶδ, περὶ τοῦ μνημείου τοῦ Μάρκου Βότσαρη; καὶ δὲν εἶχε δι-

παιον ὁ ἐξοχος ἐκεῖνος τεχνίτης μισήσας τοὺς πρό-
τερον ἀγαπωμένους Ἕλληνας, ὅτε εἶδε τὸ κάλλι-
στον τῶν ἔργων αὐτοῦ ἡκρωτηριασμένον! Τάφοι
δισχιλίων ἐτῶν, οἱ τάφοι τῆς Ἀγίας Τριάδος ἦλθον
ὡς ἡμεῖς ἀλώθηται, καὶ τριάκοντα ἢ καὶ πέντε μόνον
ἐτῶν σήματα κατεστράφησαν ἤδη!

Διὰ δύο ἐτι ἐλλείψεις ἐρυθρίξ ὁ ὁδηγὼν ξένους
κάτοικος τῶν Ἀθηναίων διὰ τὴν ἀθλίαν κατάστασιν
τῶν ἀρχαίων μνημείων καὶ διὰ τὴν ἔλλειψιν Μουσείου.
Καὶ περὶ μὲν τῆς ἀθλίας καταστάσεως τοῦ Γυμνασίου
Πτολεμαίου, τῆς Ποικίλης Στοᾶς, τῶν περὶ τὰ ἀ-
γάλματα τῶν Ἐπωνόμων, τοῦ μνημείου τοῦ Λυσι-
κράτους κτλ. πολλάκις ἐγράψαμεν καὶ πολλὰ εἶπο-
μεν εἰς ὧτα μὴ ἀκουόντων. Περί δὲ τοῦ Μουσείου
χάριζομεν ἀναγγέλλοντες ὅτι ὁ βασιλεὺς, μετὰ τοῦ
Ἐφόρου τῶν ἀρχαιοτήτων καὶ τινων ἄλλων, ἐξῆλθε
πρὸ τινων ἡμερῶν εἰς διάφορα τῆς πόλεως μέρη ὅ-
πως ἐκλέξῃ τὸν καταλληλότετον πρὸς ἀνέγερσιν
τοῦ Μουσείου τόπον. Ἐλπίζομεν δὲ ὅτι δὲν θέλουσι
πάλιν ὑποβληθῇ τὰ διάφορα σχέδια τῶν ἀρχιτεκτό-
νων εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τοῦ Μονάχου ἵνα κριθῶσιν,
ἀλλ' ὅτι ἐπιτροπὴ συγκροτηθεῖσα ἐν Ἀθήναις θέλει
ἐκλέξῃ τὸ ἄριστον, ὅπως εὖρωσι στέγασμα τὰ ὁση-
μέραι καταστρεφόμενα τῶν πατέρων ἡμῶν κειμήλια.

Διάφοροι τῶν Ἀθηναίων κάτοικοι συνῆλθον αὐτορ-
μήτως, οὕτως εἶπεν, πρὸς σύστασιν ἐλετήμονος ἐται-
ρίας· καὶ τὸ μὲν πρᾶγμα φαίνεται κατορθωτὸν καὶ
ἡ προθυμία πάντων μεγάλη καὶ ἀξία παντὸς ἐπαί-
νου, ἡ δὲ συνδρομὴ εὐτελής, 12 δραχμῶν κατ' ἔτος,
ἂν μὴ ἀπατώμεθα. Καιρὸς ν' ἀποδείξωμεν εἰς τοὺς
ψέγοντας ἡμεῖς ξένους ὅτι γινώσκομεν νὰ συνεταρι-
ζώμεθα πρὸς ὠφέλειαν τῶν ἀναξιοπαθούντων· διότι
αἱ μεμονωμέναι ἐκάστου ἐλεημοσύναι, εἰς πολλοὺς
μεριζόμεναι, μόλις καὶ ἐπὶ μικρὸν ἀναψύχουσι τὸν
πάσχοντα, αὐταὶ δ' αὖται, εἰς κοινὸν ἔρανον εἰσφε-
ρόμεναι, εἰσὶν ἀληθῶς λυσιτελεῖς. Οἱ δὲ τὴν πρωτο-
βουλίαν ἐν τῷ ἔργῳ τούτῳ ἔχοντες καὶ περὶ τούτου
μεριμνῶντες ἐχέτωσαν πάντοτε κατὰ νοῦν τὸ τοῦ
Λουκιανοῦ·

« Καλῶς δὲ εἶχε, μὴ τοιαύτας τινὰς ἀφορμὰς ἐ-
πινοεῖν αἱ τὴν πενίαν τηροῦσι, παραδοθηθοῦσαι μόνον
αὐτῇ, ἀλλ' αἱ τέλειον ἐξαίρησουσι. » Σ.

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ.

ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1, 1864.

Ἰδοὺ τὰ κατὰ τὴν 6. δεκαπενθημερίαν τοῦ Σε-
πτεμβρίου ψηφισθέντα ἄρθρα τοῦ Συντάγματος·

Ἄρθρ. 39. Ὁ βασιλεὺς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ χα-
ρίζῃ, μεταβάλλῃ καὶ ἐλαττώῃ τὰς παρὰ τῶν δικα-

στηρίων καταγινωσκομένας ποινὰς, ἐξαίρουμένων
τῶν περὶ ὑπουργῶν διατεταγμένων, πρὸς δὲ καὶ νὰ
χορηγῇ ἀμνηστίας μόνον ἐπὶ πολιτικῶν ἐγκλημά-
των, ἐπὶ τῇ εὐθύνῃ τοῦ ὑπουργείου.

Ἄρθρ. 40. Ὁ βασιλεὺς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἀ-
πονέμῃ τὰ κανονισμένα παράσημα κατὰ τὰς διατά-
ξεις τοῦ περὶ αὐτῶν νόμου.

Ἄρθρ. 41. Ὁ βασιλεὺς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ κό-
πτῃ νομίσματα κατὰ τὸν νόμον.

Ἄρθρ. 42. Ἡ βασιλικὴ χορηγία προσδιορίζεται
διὰ νόμου· ἡ δὲ πρὸς τὸν βασιλέα Γεώργιον τὸν
Α'. ἐτησίᾳ χορηγία, ἐν ᾗ συμπεριλαμβάνεται καὶ
τὸ διὰ τῆς ἀποφάσεως τῆς πρώτης Ἰορίου Βουλῆς
ψηφισθὲν ποσὸν τῶν δέκα χιλιάδων λιτρῶν στερ-
λινῶν, προσδιορίζεται εἰς ἑν ἑκατομμύριον καὶ ἑ-
κατὸν εἴκοσι καὶ πέντε χιλιάδας δραχμῶν. Τὸ
ποσὸν τοῦτο δόταται νὰ ἀδξῇ μετὰ δεκαετίαν
διὰ νόμον. »

Ἄρθρ. 43. Ὁ βασιλεὺς Γεώργιος μετὰ τὴν ὑπο-
γραφὴν τοῦ παρόντος συντάγματος θέλει δώσει ἐ-
νώπιον τῆς παρούσης ἐθνικῆς συνελεύσεως τὸν ἀκό-
λουθον ὅρκον·

« Ὁμνύω εἰς τὸ ὄνομα τῆς ἁγίας καὶ ὁμοουσίου
καὶ ἀδιαιρέτου Τριάδος νὰ προστατεύω τὴν ἐπικρα-
τοῦσαν θρησκείαν τῶν Ἑλλήνων, νὰ φυλάττω τὸ
σύνταγμα καὶ τοὺς νόμους τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους καὶ
νὰ διατηρῶ καὶ ὑπερασπίζω τὴν ἐθνικὴν ἀνεξαρτη-
σίαν καὶ ἀκεραιότητα τοῦ Ἑλληνικοῦ κράτους ».

Ἄρθρ. 44. Ὁ βασιλεὺς δὲν ἔχει ἄλλας ἐξουσίας,
εἰμὴ ὅσας ἀπονέμουσι ῥητῶς τὸ σύνταγμα καὶ οἱ
συνάδοντες πρὸς αὐτὸ ἰδιαίτεροι νόμοι.

Περὶ διαδοχῆς καὶ ἀντιβασιλείας.

Ἄρθρ. 45. Τὸ Ἑλληνικὸν στέμμα καὶ τὰ συνταγ-
ματικὰ αὐτοῦ δικαιώματα εἶναι διαδοχικά καὶ πε-
ριέρχονται εἰς τοὺς κατ' εὐθείαν γραμμὴν γνησίους
καὶ νομίμους ἀπογόνους τοῦ βασιλέως Γεωργίου τοῦ
Α', κατὰ τὰξιν πρωτοτοκίας, προτιμωμένων τῶν
ἀρρένων.

Ἄρθρ. 46. Μὴ ὑπάρχοντος διαδόχου κατὰ τὰ ἀ-
νωτέρω ὁρισμένα, ὁ βασιλεὺς διορίζει αὐτὸν μὲ τὴν
συγκατάθεσιν τῆς βουλῆς διὰ τῆς ψήφου τῶν δύο
τρίτων τοῦ ὅλου ἀριθμοῦ τῶν βουλευτῶν καὶ διὰ
φανερᾶς ψηφοφορίας.

Ἄρθρ. 47. Πᾶς διάδοχος τοῦ Ἑλληνικοῦ θρόνου
ἀπαιτεῖται νὰ πρεσβύῃ τὴν θρησκείαν τῆς ἀνατολι-
κῆς ὀρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησίας.

Ἄρθρ. 48. Οὐδέποτε τὰ στέμματα τῆς Ἑλλάδος
καὶ ἄλλης οἰασδὴποτε ἐπικρατείας δύνανται νὰ συν-
ενωθῶσιν ἐπὶ τῆς αὐτῆς κεφαλῆς.

Ἄρθρ. 49. Ὁ βασιλεὺς καθίσταται ἐνῆλιξ κατὰ
τὸ δέκατον ὄγδοον ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ συμπε-
πληρωμένον. Πρὶν ἢ ἀναβῇ τὸν θρόνον, ὁμνύει, ἐπὶ